

אמנות

אם נולדת במקום כלשהו בין ה-20 לפברואר עד ל-31 במרץ, הרי אתה במזל דגים. אנשים שנולדו במזל דגים, אינם דווקא בעלי דם קר, או משוגעים אחרי דגים. נשים שנולדו במזל זה הינן לרוב יפות ומחוננות, אוהבות נורא אמנות ופחדות נורא מעכברים, ונוטות כל הזמן לחשוב שהשאירו את דלת הבית פתוחה. הגברים מצטיינים ברוב המקרים כאנשי עסקים, אגרונומים, מכביאים ופסלים. אנשי דגים מפורסמים: אנריקו קארלו, מיכאל אנג'לו, פרדריק שופן, ג'ורג' וואשינגטון, אלן טרי, ויקטור הוגו, אמריגו וספוצי, הנריק איבסן ובעל חנות המכונות שלי.

★ ★ ★

חזון וגולאש
(1064/1): "הרי אדום לפני והר אורה מאחורי, מימיני פיסת מייכהכלת של ים סוף, ומשמאלי אין סוף של חול, חול, חול, וחול... מן החור השני מגיעים לאוני ויכוחיסרם משעממים, מלאי רכילות על כל העולם, מבעיות החקלאות של אילת, ועד לגולאש המתבשל הלילה ונחרך כליל — באשמתו של אחד מסמלי היחידה. את רגילה חרדי למכתבים רגילים ומזורים, אך זה שלפניך הוא מיוחד במינו. הוא נכתב במרחק של 400 ק"מ משולחן המערכת שלך, על חול הערבה הלוהט של חתת גדיע באראורה."

"גדנעים נכונים? נכונים תמיד! אומרת היסטימה הדגועה, אך גדנעים נמאסו עלי. בחתה משמשת אני כחובשת ואשית. כל אדם בחתה החל בגדנעים וכלה בחיילים, טוען כי ביופיי עולה אני על כל חילת במרחב הרי אדום, למן עקבה בדרום ועד לפטרה בצפון...
"כחניתי משק נען לשעבר, קשתה עלי ההסתגלות לערבה, אולם קצת רצון, כושר סבילות, מעט חלוציות ודביקות בסיסה של האומרת היא: "התפקיד הקרוב בתקופה של שלום, היא לרדת, חבר, לדרום." כל אלה, סייעו בידי לעמוד אימתה בתנאי הקשים של איזור העתיד — אילת.
"אולם כתבלין לכל אלה, דרוש לי חבר

לעט. אני זקוקה לו מאד, ואני מקהה כי בשכוע הבא, עת שאבד אחד ממסעות החיכים המפרכים בהרי הערבה הציריים, והשמש תשקע בינות הרי אדום בעלי הוד הקדומים, אמצא בחזרי מכתב מעודד ומשיב נפש, מבחור שיכתוב על הכל. ובאמרי הכל, אני ממש מתכוננת לזה."

★ ★ ★

אהבה ומארכסיזם
הוא רוצה להתכתב אתך, כדי להתגבר על אהבה קודמת. (1064/2) הוא בן 20, חבר הקיבוץ הארצי, כעת צוער בצה"ל, ויש לו מבטיח הוא, המון נסיון אצל בנות. הוא אוהב — מחקי את החיך המטופש מעל פניך — מוסיקה, ספרות, מתעניין במיוחד בפוליטיקה, מארכסיזם, פעיל בתנועה, אוהב ספרות, כותב, מפרסם אפילו מאמרים בעתונות התנועה, תארי לך. יש לו גם יכולת דיבור והוא מכיר את חיי העיר.

ועכשיו, בטח קיחית לקראו שהוא מעדיף נערה נבונה, פקחית ושאר הבלים כאלה. חכי רגע: "תנאי ראשוני הוא יופי ומבנה גוף, ואחר השכל" קובע הוא. הרי לך.

★ ★ ★

חצוף, לא בהתחלה
עוד מורה. (1064/3). למרות שאין היא מן המיתממות, כותבת היא, לא הצליחה למצוא אדם קרוב, לא החבור המתארת. לכולם מצד ריקנות מחרידה, אותה לא יכלו להעלים במיטב כשרונות החיזור של הם. היא נערה חיאפיה, בדרך כלל בת 18, עוסקת עתה, בשירותה בצבא, דחאק ב" פקידות. תפקיד משעמם מאד ומאוס, ממחרת היא להבטיח. כאילו לא מוספיק כל זאת: "לא אתבייש לומר כי אני מושלמת מבחינה גופנית, ולמרות הכינות הרוחני של לימודי, אינני מבטלת את היופיי וההופעה החיצונית." ולמדך, שהיא מחבבת נערים יפים, עליונים ופקחים. היא רוצה למצוא אדם כזה, בעזרתך, שיהיה נחון באותן התכונות. אם

כי אסור שיהיה חצוף מדי בהתחלה. האם היא מנסה לרמוז בזה שמותר לו להיות כזה בהמשך? וכמוכן שכלי זה אי אפשי: דם ותמונה.

★ ★ ★

מאז שחתיכה תל-אביבית מסויימת אמרה פעם בחברה: "אני משתגעת אחרי שושנים אדומות. הן כל כך צהובות!" היא מוזקת פקחית מאד.

★ ★ ★

היו שני חברים
ככמה מלים: (1064/4) הם שני מלבטים צעירים בני 18, הרוצים, סלחו לי על הביטוי, להתכתב עם שתי נערות בנות 15-16. הם מתעניינים, כל אחד לחוד ו' שניהם ביחד, בספורט וקולנוע. אחד אפילו בציור.

★ ★ ★

היא באמת מתכוונת
מאז ומתמיד לא אהבה את מדורי. אולם מאחר שהיא עומדת לעזוב את תנועת הנוער שלה, החליטה (1064/5) לכבד אותי בנוכחותה. אני הייתי ברצון מחתרת על העונג, אך לך לשכנע אותה. טוב, או היא בת 17, תלמידת שביעית עם כל הכרוך בדבר, חברה עדיין בתנועת נוער, אולם חברותה מעוררת בגלל "כל מיני סיבות". היא רוצה להתכתב עם צעיר בן 18-19, בוגר תיכון או הולך להיות כזה. היא רמת-גנית, רוצה שהכותב אליה יהיה מחיפה או ירושלים. סימן שהיא ב' אמת מתכוונת להתכתב. נושאי ההתכתבות — טוב, מה ציפיתם? — ספרות — בעיקר מקורית — פסיכולוגיה, צילום, מורים, צחוק, ובכלל על כל מיני נושאים. רצוי גם שיהיה מדריך, גבוה ונאה.

★ ★ ★

במהובן ושות'
כשביל הכסף שלי, (1064/6), נשמעים לי כמו זוג בני טובים: "שלום בובה; קשה להגיד שאנו קוראים את העולם הזה בקביעות. אבל כשמציצים בו, או קודם כל במדור שלך, למרות מאמצינו לא מצאנו זוג כובות שתתאמנה לשנינו. כמה פרטים עלינו: "אנו חיללים בשירות-החובה, סיימו את מחצית שירותם. איננו צנתנים, אלא גיב" ניקים. כל יום בבית, ואף איננו מתכוננים להיות צנתנים. אנחנו אוהבים את הקרקע, זה יותר בסתו. אנחנו בוגרי שמיניות, מגמה ריאליט מתמטית. שנינו עם משפיים, אבל

נראים לא רע. מאד אוהבים לבנות בכל צורה שנהנים ממנה. אנו מוכנים לקבל הצעות חדשות מצמד הבובות שיענה לנו מלה טובה.
"אנו אוהבים במיוחד קולנוע, מסעדה מורחית, לא של שולסטייס, אלא של לוי, כהן או מזרחי; תקליטים של רוקנרול, קאליפסו ובעיקר מחזות מוסיקליים, וכן שחיה או צלילה תרמימית וטיולים ברבב, אשר במקרה הצורך נמצא ברשותנו. אני אינני אוהב את בטהובן ושות', חברי דחאק כן, ושנינו איננו אוהבים — ביטוי עדין מאד להביע את רגשותינו — את אפלטון, רמברנדט ושות'.

- אחרי כל ההתפארות הזאת, אנו רוי צים כמה תכונות בוגג הבנות שיענה לנו:
- (1) תל-אביביות והסביבה;
 - (2) עד גיל 18,5;
 - (3) לא מרילין מונרו או ג'יין מנס' פילד, וגם לא הבקבוק החם הנושא את צורתן, מאחר והן תפוסות — אלא הסגנית שלהן;
 - (4) אוהבות בילוי משותף או שיחות על נושאים מסוגים;
 - (5) בעלות חוש הומור;
 - (6) דם לשלוח תמונות בהתכתבות רא' שונה;
 - (7) משוגעות לכתוב לנו בכלל. (כמה נכון!)

★ ★ ★

דווקא לא
(1064/7) חושבת ורומזת לי שאם אעקוף אותה ואת מכתבה, יעזור לה הדבר לקבל חמל מכתבים. אז דחאק אשתוך לה. היא נותנת לי להבין שהיא בת 20 פלוס, ורוצה להתכתב דחאק עם פקידים ופקידות של משפטים.

ציפור קטנה לחשה לי...

אותו במאי טעה. יוסף מילדא לא יא את יהודית קורן. הוא עודנו נשוי... יורם מטמור, למישהו שהביע את רצון נו לשבת בשורה הראשונה, כאשר יועלה מחזה מסוים על במת זירה, לקראת הע' שור: "אתה יכול בשקט לקנות כרטיס לי שורה האחרונה. אני מבטיח לך שתשב בראשונה". . . פקיד העיריה שקרא לרסט רענן לוריאל, שבא לרשום את כל-בו שמוליק (שמואל ב'): "לא אתה. הוא"

לא — לא יכולנו לצאת למפגשים. את מבניה היינו כולנו נערות. הגברים היו רחוקים מדי, מכדי שנוכל להיפגש עמם. עד שנסענו ממחנותינו השונים, היה עלינו כבר להתחיל לחזור...
"כיצד הגעתי להוליבורד? ובכן, ב-1954 הייתי מלכת היין, ואחד הפרטים היה נסיעה לניו-יורק. היה עלי לעזור ב' פירסום היין הישראלי."

זיחה עשתה עבודה מצויינת. מכירת היין קפצה ב-300 אחוז. אחרי שמילאה את תפקידה, החלה זיחה חושבת על הקריירה שלה. כאשר גילה אותה מגלה-כשרונות, הסכימה לעבור מיבת-בר והוטסה להוליבורד. חברת אוניברסל-אינטר נשנל החתימה אותה על חוזה והעניקה לה משכורת טובה — אולם היא לא הופיעה בשום סרט. זיחה, הרגילה לחיים פעילים, החלה להיות חסרת מנוחה. שנה לאחר מכן השיגה את שיחורורה. מיד לאחר מכן קיבלה תפקיד טוב, כתפקיד הנשי השני במעלה, אחרי ברברה סטנזיק בארבעים רובים. עתה, כשזיחה היא עצמאית, עובדת היא קשה מתמיד למען הקריירה שלה. מדי יום היא הולכת לאוניברסיטת קליפורניה, לומדת מוסיקה, דרמה ומחול. לעתים, על מנת לכסות את הוצאותיה, היא עובדת כדוגמנית אופנה. זיחה מוצאת כי הוליבורד איננה הצבא — כאן יכולה היא לצאת עם כל מי שהיא רוצה.

"נישואיך?" חייכה. "יום אחד, אולי. אולם עודני צעירה ואינני ממהרת כלל. הגברים האמריקאים? הם חביבים, אבל..."

"מה?"
"רובם נחפזים כל כך. הם דוחקים נערה. הם מנסים לנשקן כמעט לפני שהם יודעים את שמך. הם מהירים מדי בשבילי. אשר לגברים שרופים — הם שונים. הם אבי-רבים, חביבים, הם משעשעים נערה."

"הם נוהגים לך פרחים... ישנן סעודות שקטות לאור נרות... טיולים לאור ירח... מוסיקה חרישית... מחזר קים ידדים... ואז, אולי, אם את מחבבת אותו מאד, תרשי לו לנשך נשיקת ליל-מנוחה."
בעוד היא מכינה את הקפה, שאלתה אם סבורה היא שתקופה קצרה בצבא עשויה להועיל לנערה אמריקאית. "כן, אני סבורה כך. אולם חוששתי כי נערה אמריקאית ממוצעת איננה אוהבת משמעת."
הייתי אומרת שזה היה מוצא חן בעיניך, אילו יכלו לצאת מן הצבא כשהן נראות כמו נערות-השבוע, זיחה רודן.

נערת השבוע

זיחה ציחקקה: "תמיד קיבלתי סריות מוחילה מתחת לגדרות תיל. השתדלתי להיצמד לאדמה ככל האפשר, אולם תמיד היה חלק מסוים בגופי נתקל בתיל. יום אחד אפילו לא יכולתי לשבת לאחר מכן!"
"המשמעת התפרשה גם בקימה מוקדמת. בכל יום היינו קמות בחמש בבוקר ונמצאות במיטותינו כבר בתשע בערב. יום אחד בשכוע הותר לנו להישאר עד חצות. אולם הו"

אחד העיתונים שנגעו ביותר לא בני בעת האחרונה, היה על נערה ישראלית פורטס בשבועון אנגלי, האוהב להציג בפני קוראיו נערות יפות, אשר, משום מה, לעולם אינן נראות לבושות בשמלה או בחצאית כמוני וכמוך. את הסיפור כתבה אחת בשם טיביה נוריס, כתבת אותו שבו. עון בהוליבורד, ואם עדיין לא ניחשתם במי דברים אמורים, תינוכחו מיד:

"החילל-לשעבר היחיד שאני מכירה, הישן בחדרי-שינה ורודדים, מאסף כותנות-לילה ובובות כתהביב, ומעסה את גופו אחת לשבוע בשמן זית, הוא נערה בשם זיחה רודן. זיחה היא גם הנערה היחידה בהוליבורד היכולה לציין את המלה "חילית" כמקצוע קודם.
כאשר צילצלתי בפעמון זירתה המפוארת בבחרי הילס, וברונטיה קטנה ומקסימה פתחה לי את הדלת וביקשה אותי — בניב זר — להיכנס, חשבתי כי היתה זו משרתת צרפתית. אותו רגע האופרה לי זוג עיניים בורקות וחייכה: "אני זיחה". היא התכופה בחן והרימה פורל צרפת קטן ושחור, הציגה אותו בפני ואמרה: "וזהו מונטגומרי". היא הולכה אותי אל ספה: "אנא, שבי".
זיחה היתה ללא ספק, החילל היפה ביותר שראיתי. היא היתה רגנה בן-גוריון, בתו של הנשיא." (אני מקהה ש' השגיאה היתה של העיתונאית).

"האם איכפת היה לך לא, באמת שלא. אולם עלי להורות כי ארבעת החודשים הראשונים בבסיסי האימונים לא היו קלים. למדתי בקלות כיצד להחזיק רובה ביד, אולם פשוט לא יכלו ללמד אותי לקלוע. ניסיתי וניסיתי, אך ללא הועיל. אני חוששת שהייתי חייל עלוב למדי."
ברור כי הקרב היחיד בו יכלה זיחה לנצח, היה תחרות יופי. נראה כי הצבא חשב אף הוא כך, משום שהחליט להעבירה ליחידת בידור. "לא שהם ראו כי מגוייסת חסרת תקנה. הם פשוט ידעו כי הייתי רקדנית ושחקנית בילודתי, וחשבו כי לא אוכל להזיק ביחידה כזו", הסבירה.
תמהתי אם סבורה היא זיחה שהזמן שבילתה בצבא ההגנה של ישראל עוזר לה עתה. היא סילקה מעל פניה הקטנים והתחזרים את שיערה השחור הקצר. "כן. למדתי משמעת, וזה דבר שאנו זקוקים לו בחיי היומיום שלנו, מה שלא נעשה. היה עלינו לשמור על גינון מגורינו ובגדינו. גם על הרובים. כשהיננו באימוני-שדה, היה עלינו לחיות על מנת הברזל שלנו וללמוד כיצד לשמור על כוחותינו עד למחרת." "ההיו לך תאונות כלשהן?"